

Broer

Acht jaren van vergif en moord en vuil.

Acht jaren van bloed en zweet en dood.

Acht jaren.

Ze was zo ver gevallen, met haar broertje in haar armen, haar vingers waren nog kleverig en rood. Het licht van de drie zonnen boven haar, verschroeiend en verblindend. Het water van de ondergelopen arena onder haar, karmozijnrood van het bloed. De menigte brulde, verbijsterd en woedend om de moord op hun kardinaal-bisschop en hun geliefde consul, beide gepleegd door hun aanbeden kampioen. De grootste spelen in de geschiedenis van Godsgraf waren geëindigd met de meest stoutmoedige moorden in de geschiedenis van de hele Republiek. Er heerste chaos in de arena. Maar door dat alles heen, het geschreeuw, het gebrul, de woede, had Mia Corvere alleen triomf gevoeld.

Na acht jaren.

Na acht vervloekte jaren.

Moeder.

Vader.

Ik heb het gedaan.

Ik heb hen vermoord, voor jullie.

Ze was met een klap op het water terechtgekomen. De beelden en geluiden van de arena van Godsgraf werden opgeslokt toen ze onder het oppervlak schoot. Zout brandde in haar ogen. De adem brandde in haar longen. Het gebrul van de menigte galmde nog na in haar oren. Haar broertje Jonnen sribbelde hevig tegen, stompnd en kronkelend

als een vis op het droge. Ze voelde de slangachtige vormen van stormdraken die door de modder op haar afschoten, met een scheermesscherpe glimlach en dode ogen.

Het immerlicht was zo fel, zelfs hier onder het wateroppervlak. Maar zelfs met die drie vreselijke zonnen aan de hemel, zelfs met de toorn van de Alziende die op haar neerbeukte, waren haar eigen schaduwen bij haar. Nu donker genoeg voor vier. En Mia reikte naar de afvoer van de bodem van de arena – de uitloop waar al dat zout en water uitstroomde, en ze

Stapte

in de

schaduwen

ervan.

Het maakte haar duizelig en misselijk – ze voelde nog steeds dat verblindende zonlicht in de hemel daarboven. Mia zonk als een steen in haar wapenrusting, naar beneden getrokken door zwart ijzer en doorweekte valkenvleugels. Ze trok Jonnen met zich mee omlaag tot ze met een doffe dreun de bodem van de afvoerpijp raakte. Ze had maar een paar tellen, alleen de adem die ze had meegenomen. En toen ze hieraan begon, had ze niet voorzien dat ze een tegenstribbelend kind in haar armen zou hebben.

Ze sleurde zichzelf en de jongen door de pijp heen en vond een luchtbel in de afvoer, precies zoals Ashlinn haar had verzekerd. Happend naar adem kwam ze boven en hees haar broertje naast zich omhoog. De jongen spartelde in haar armen, jammerend, worstelend, en sloeg woedend om zich heen.

‘Laat me los, heks!’ schreeuwde hij.

‘Hou op!’ zei Mia buiten adem.

‘Laat me gáán!’

‘Jonnen, hou daarmee op, alsjeblieft!’

Ze sloeg haar arm om de jongen heen en hield zijn armen tegen zijn lichaam gedrukt zodat hij haar niet meer kon slaan. Zijn kreten echoden door de pijp boven haar hoofd. Met haar vrije hand worstelde ze met de klemmen en riempjes van haar wapenrusting en maakte ze een voor een los. Ze wierp de huid van de gladiatii, de moordenaar, de dochter van wraak van zich af, bevrijdde haar botten van die acht jaren. Het was het waard geweest. Alles. Duomo dood. Scaeva dood. En Jonnen, haar bloedverwant, het kindje van wie ze dacht dat het allang dood en begraven was...

Mijn broertje leeft nog.

De jongen schopte, spartelde, beet. Er waren geen tranen voor zijn vermoorde pa, alleen golven roodgloeiende woede. Mia had gedacht dat de jongen al jaren geleden was gestorven, opgeslokt in de Steen der Wijzen met haar moeder en haar laatste hoop. Maar als ze nog spoor-tjes twijfel had gehad of hij een Corvere kon zijn, of hij haar moeders zoon kon zijn, dan reeg de bloedhete furie van de jongen ze allemaal aan het zwaard.

‘Jonnen, luister naar me!’

‘Mijn naam is Lucius!’ gilde hij. Zijn stem weerkaatste tegen het ijzer.

‘Lucius dan. Luister!’

‘Nee!’ schreeuwde hij. ‘Jij h-hebt mijn vader vermoord! Je hebt hem vermóórd!’

Medelijden welde in Mia op, maar ze klemde haar kaken op elkaar en wpende haar hart ertegen.

‘Het spijt me, Jonnen. Maar je vader...’ Ze schudde haar hoofd en haalde diep adem. ‘Luister, we moeten uit deze pijp zien te komen voordat ze de arena laten leeglopen. Dan komen de stormdraken er ook doorheen, begrijp je dat?’¹

1 Van alle drie de drakensoorten die in de wateren van Itreya voorkomen – witte draken, sabeldraken en stormdraken – is de stormdraak verreweg de stomste. Die beesten eten zo’n beetje alles wat er in hun bek past, inclusief andere stormdraken en hun

‘Laat ze maar komen, ik hoop dat ze je ópeten!’

‘... O, IK MAG DIE JONGEN WEL...’

‘... waarom verbaast dat me niet...’

De jongen draaide zich om naar de donkere vormen die naast hen op de muur opdoken. De lucht om hen heen verkilde. Een kat, gemaakt van schaduwen, en een wolf van dezelfde makelij, staarden hem met hun niet-ogen aan. Meneer Goedharts staart zwiepte van links naar rechts terwijl hij het kind bestudeerde. Eclips hield alleen haar kop schuin en huiverde licht. Jonnen hield verbaasd op met tieren. Met wijd opengesperde donkere ogen keek hij eerst naar Mia’s passagiers en daarna naar het meisje dat hem vasthield.

‘Jij hoort ze ook...’ zei hij ademloos.

Mia knikte. ‘Ik ben net als jij. We zijn hetzelfde.’

De jongen staaarde naar haar; misschien ervoer hij dezelfde misselijkheid, dezelfde honger, hetzelfde verlängen als zij. Mia liet haar blik over hem heen glijden, tranen welden op in haar ogen. Al die mijlen, al die jaren...

‘Je herinnert je me niet,’ fluisterde ze met trillende stem. ‘Je was nog maar een zuigeling toen ze je van ons w-wegnamen. Maar ik herinner me jou wel.’

eigen jongen. In de zoölogische archieven van het IJzeren Collegium bevindt zich een complete waslijst met vreemdsoortige voorwerpen die in buiken van stormdraken zijn aangetroffen, waaronder, in willekeurige volgorde:

- een volledige wapenrusting
- een leren chaise longue
- een twee meter lange houtzaag
- een complete familie (waarschijnlijk woedende) stekelvarkens

Deze gewoonte om nagenoeg alles te verslinden wat ook maar vaag hun interesse opwekt, heeft hun onder Itreyaanse vissers de bijnaam ‘afvoerputjes van de zee’ opgeleverd, want als je er eentje weet te vangen en opensnijdt, vind je er waarschijnlijk allerlei soorten vreemde...

Nou ja.

Vul zelf maar in.

Even dreigde ze te breken. Tranen in haar wimpers en een snik die zich vastzette in haar keel toen ze terughadacht aan het kleine jongetje, in doeken gewikkeld op haar moeders bed op de wende dat haar vader stierf. Naar haar opkijkend met zijn grote, donkere ogen. Ze had hem erom benijd dat hij te jong was om te weten dat hun vader was gestorven en hun hele wereld was opgehouden te bestaan.

Maar hij wás Jonnens vader helemaal niet.

Mia schudde haar hoofd en knipperde die hatelijke tranen weg.

O, moeder, hoe kon je...

Ze kon nauwelijks spreken toen ze naar de jongen keek. Kon haar kaken er nauwelijks toe dwingen om te bewegen, haar longen om te ademen, haar lippen om de woorden te vormen die in haar borst brandden. Hij had dezelfde gitzwarte ogen als zij, hetzelfde inktzwarte haar. Ze zag hun moeder zo duidelijk in hem dat het was alsof ze in een spiegel keek. Maar achter haar zag ze iets in hem, in de vorm van Jonnens neusje, in de lijnen van zijn mollige wangetjes...

Ze zag hém.

Scaeva.

‘Ik heet Mia,’ wist ze uiteindelijk uit te brengen. ‘Ik ben je zus.’

‘Ik heb geen zus,’ beet de jongen haar toe.

‘Jonn...’ Mia herpakte zich. ‘Lucius, we moeten gaan. Ik zal je alles uitleggen, dat beloof ik je. Maar het is hier gevaarlijk.’

‘... ALLES KOMT GOED, KIND...’

‘... rustig maar...’

Mia keek toe terwijl haar demonen in de schaduw van de jongen glipten en zijn angst wegvraten, zoals ze dat altijd bij haar hadden gedaan. Maar hoewel de paniek in zijn ogen afnam, zwol de boosheid alleen maar aan, en de gespannen spieren in zijn armpjes duwden opeens tegen de hare. Hij begon weer te spartelen en te bokken en wurmde een hand los waarmee hij naar haar gezicht klauwde.

‘Laat me los!’ schreeuwde hij.

Mia siste toen zijn duim haar oog trof en trok met een grauw haar hoofd weg.

‘Hou daarmee op!’ snauwde ze terwijl haar woede oplaaide.

‘Laat me lós!’

‘Als je niet ophoudt, dan zórg ik ervoor dat je ophoudt.’

Mia drukte de jongen hard tegen de pijp en hield hem stevig vast terwijl hij schopte en spuugde. Ze begreep zijn woede, maar ze had nu eenmaal geen tijd om zich om zijn gekwetste gevoelens te bekommeren. Met haar vrije hand maakte ze de laatste gespen van haar wapenrusting los en liet de lange riemen die haar borstplaat en schouderplaten op hun plek hielden van zich afglijden, zodat de wapenrusting op de bodem van de afvoer viel. Ze hield haar laarzen, haar met ijzer beslagen leren rok en de tot op de draad versleten, met bloed besmeurde tuniek eronder aan. Daarna gebruikte ze de riemen, een voor zijn polsen en een voor zijn enkels, om haar broer vast te binden als een varken, klaar voor de slachtbank.

‘Laat me... hmpfff.’

Jonnens protest werd gedempt toen Mia hem de mond snoerde. Toen sloeg ze haar armen om de jongen heen, hield hem stevig vast en keek hem scherp aan.

‘We moeten zwemmen,’ zei ze. ‘Als ik jou was, zou ik mijn adem niet verspillen aan schreeuwen.’

Donkere ogen boorden zich in de hare, glinsterend van haat. Maar de jongen leek zo verstandig om mee te werken en zoog uiteindelijk een diepe teug lucht in zijn longen.

Mia trok hem naar beneden en zwom voor hun leven.

Een halfuur later doken ze op in saffierblauw water en hoorden ze het geluid van luidende klokken.

Mia was met Jonnen in haar armen door de grote opslagtanks onder de arena gezwommen, door de galmende duisternis van de afvoerpijpen, naar lucht happend waar dat kon tot ze eindelijk bijna honderd meter ten noorden van de haven van de Zwaardarm in zee uitkwamen. Haar broer had haar al die tijd woedend aangekeken, met zijn handen, voeten en mond vastgebonden.

Mia vond het vreselijk dat ze haar eigen vlees en bloed als een slachtlam had moeten vastbinden, maar ze had geen idee wat ze anders met

hem had moeten doen. Hem daar op het podium van de winnaar achterlaten met de koud wordende lijken van zijn pa en Duomo was geen optie geweest. Ze had hem nooit kunnen achterlaten. Maar tijdens het smeden van haar plannen met Ashlinn en Mercurio had ze er geen rekening mee gehouden dat ze een negenjarige jongen in bedwang zou moeten houden nadat ze zijn vader voor zijn ogen had vermoord.

Zijn vader.

De gedachte zwom achter haar ogen, te donker en te zwaar om er lang naar te kijken. Ze verdrong haar en concentreerde zich op het bereiken van ondiep water. Ash en Mercurio wachtten op haar aan boord van een snel galjoen met de naam *Sirenenzang*, dat aangemeerd lag bij de Zwaardarm. Hoe sneller ze uit Godsgraf weg waren, hoe beter. Het nieuws over de moord op Scaeva zou zich als een lopend vuurtje door de metropool verspreiden en de Rode Kerk zou er snel achter komen dat hun rijkste en machtigste patroon dood was – als ze het niet al wisten. Een lawine van messen en ellende stond op het punt op Mia's hoofd neer te storten.

Terwijl ze naar de haven van de Zwaardarm zwom, zag ze dat er chaos heerste in de straten van de metropool. Kathedralen overal in de Stad van Bruggen en Beenderen luidden de doodsklokken. Mensen stroomden uit taveernes en woonhuizen, verwilderd, woedend, doodsbang, terwijl het nieuws van Scaeva's dood zich door de stad verspreidde als bloed in het water. Overal liepen legioensoldaten, hun wapenrustingen schitterden onder dat afschuwelijke zonlicht.

In al die commotie merkten gezegend weinig mensen het verformfaaide en bloedende slavenmeisje op dat langzaam naar de kust toe waadde, met een gekneveld jongetje in haar armen. Mia zocht behoedzaam haar weg tussen de gondels en sloepen door die rond de pieren van de Zwaardarm dobberden tot ze de schaduwen onder een lange, houten aanlegsteiger bereikte.

‘We gaan ons even verstoppen,’ mompelde ze tegen haar broer. ‘Je zult een tijdje niets kunnen zien, maar je moet dapper zijn.’

De jongen keek haar alleen maar nors aan. Donkere krullen hingen voor zijn ogen. Mia strekte haar vingers en trok haar mantel van schadu-

wen over haar en Jonnens schoudera. Het kostte haar grote moeite met dat immerlicht dat genadeloos boven haar brandde – het zonslicht verzengend en fel. Maar zelfs nu haar passagiers met haar broer meelifften, was de schaduw onder Mia twee keer zo donker als vóór Furians dood. Haar grip op de duisternis voelde sterker aan. Steviger. Dichterbij.

Ze herinnerde zich het visioen dat ze had gekregen toen ze de Ongevallene voor de ogen van het verrukte publiek doodde. De lucht boven haar, niet fel en verblindend, maar stikdonker en bezaaid met sterren. En boven haar hoofd een bleke en perfecte gloeiende bol.

Als een zon, maar op een of andere manier ook... niet.

‘DE VELEN WAREN ÉÉN. EN ZULLEN DAT WEER ZIJN.’

Dat had de stem die ze had gehoord gezegd. Als een echo van de boodschap van die Haardloze geest met de zwaarden van grafsteen die haar leven had gered in de necropolis van Galante.

Mia wist niet wat het betekende. Ze had nooit een mentor gehad om haar te leren wat het inhield om een donkerling te zijn. Nooit een antwoord gevonden op het raadsel van haar aard. Ze wist het niet. Kón het niet weten. Maar één ding wist ze wel, net zo zeker als ze haar eigen naam wist: sinds het moment waarop Furian door haar toedoen stierf, vloeide er een nieuwe kracht door haar aderen.

Op een of ander manier was ze... méér.

De wereld verviel tot een modderige duisternis toen ze haar schaduwmantel aantrok, en haar broer en zij werden vage vegen op de waterverfkleuren van de wereld. Onder haar mantel kneep Jonnen zijn ogen tot spleetjes in het donker en keek haar met een achterdochtige blik aan, maar hij was in elk geval even gestopt met tegenstribbelen. Mia volgde de gefluisterde aanwijzingen van Meneer Goedhart en Eclips op en klom langzaam langs een met zeepokken overdekte ladder omhoog en de steiger op, met Jonnen onder haar arm geklemd.

En daar, in de schaduw van een platbodem, dook ze ineen en wachtte, met gekruiste benen, druipend van het water, haar armen om haar broer heen geslagen.

Meneer Goedhart materialiseerde in de schaduw bij Jonnens voeten en likte aan een doorschijnende poot. Eclips dook op uit de schaduw

van de jongen, scherp afgetekend tegen de romp van de boot.

‘... *IK ZAL TERUGKEREN...*’ gromde de niet-wolf.

‘... *we zullen je missen...*’ zei de niet-kat met een geeuw.

‘... *ZUL JE JE TONG OOK ZO MISSEN WANNEER IK HEM UIT JE BEK RUK...?*’

‘Ophouden, allebei,’ siste Mia. ‘Ga nu, snel.’

‘... *ZOALS JE WILT...*’

De schaduwwolf huiverde en was verdwenen, fladderend over de barsten in de steigerplanken en langs de havenmuur.

‘... *ik haat die straathond...*’ verzuchtte Meneer Goedhart.

‘Ja, dat heb je al gezegd,’ mompelde Mia. ‘Inmiddels een keer of duizend.’

‘... *toch zeker wel vaker...?*’

Ondanks haar vermoeidheid vertrokken Mia’s lippen zich tot een glimlach.

Meneer Goedhart vervolgde zijn zinloze wasbeurt en Mia bleef lange minuten met haar broer in haar armen zitten, met pijnlijke spieren en zout water dat in haar wonden prikte terwijl de zonnen verzegend aan de hemel stonden. Ze was moe en gewond; ze bloedde uit talloze wonden na haar beproevingen in de arena. De adrenaline van haar overwinning begon weg te sijpelen en liet een vermoeidheid in haar kielzog achter die ze tot diep in haar botten voelde. Ze had eerder die wende twee keer een felle strijd geleverd. Ze had haar mede-gladiatii van het Remus Collegium geholpen aan hun ketenen te ontsnappen, tientallen mensen afgeslacht, onder wie Duomo en Scaeva, de grootste spelen in de geschiedenis van de Republiek gewonnen, al haar plannen zien slagen.

De euforie werd langzaam verdrongen door een oprukkende leegte. Haar handen begonnen te beven van uitputting. Ze wilde een zacht bed en een cigarillo, en de smaak van Albari-goudwijn op Ashlinns lippen proeven. Hun botten tegen elkaar aan voelen stoten en daarna duizend jaar slapen. Maar daaronder, onder het verlangen, de uitputting en de pijn, realiseerde ze zich, terwijl ze op haar broer neerkeek, dat iets anders overheerste...

Honger.

Het leek op wat ze in het bijzijn van heer Cassius had gevoeld. En van Furian. Ze had het gevoeld zodra ze de jongen voor het eerst op het podium van de winnaar op zijn vaders schouders zag. Ze voelde het nu ze op hem neerkeek: het verlangen van een puzzel, op zoek naar een stukje van zichzelf.

Maar wat betekent het? vroeg ze zich af.

En voelt Jonnen hetzelfde?

'... ik heb een slecht voorgevoel, mia...'

Meneer Goedharts stem rukte haar blik los van het achterhoofd van haar broer. De schaduwkat was gestopt met doen alsof hij zijn poot schoonmaakte en staarde nu vanuit Jonnens schaduw naar buiten, naar de Stad van Bruggen en Beenderen.

'Waar moeten we nog bang voor zijn?' mompelde ze. 'De daad is voltrokken. En alles bij elkaar genomen loopt alles als een tiet.'

'... ik heb nog nooit een tiet zien lopen...'

'Jij denkt zeker dat je alles hebt gezien.'

Meneer Goedhart wierp een blik op de jongen in wiens schaduw hij zat.

'... zo te zien hebben we onvoorziene ballast bij ons...'

Jonnen mompelde iets onverstaanbaars achter zijn knevel. Mia was ervan overtuigd dat het iets weinig vriendelijks was, maar ze hield haar ogen op de schaduwkat gericht.

'Je maakt je te veel zorgen,' zei ze tegen hem.

'... en jij niet genoeg...'

'En wiens schuld is dat? Jij bent degene die al mijn angsten wegeet.'

De demon hield zijn kop schuin, maar gaf geen antwoord. Mia wachtte zwigend en staarde naar de stad achter haar sluier van schaduw. De geluiden van de hoofdstad klonken gedempt onder haar mantel, de kleuren waren niet meer dan doffe witte en terracotta vlekken. Maar ze hoorde wel de luidende klokken, rennende voeten, kreten van paniek in de verte.

'De consul en de kardinaal zijn vermoord!'

'Moordenaar!' klonk het. 'Móórdenaar!'

Mia keek op Jonnen neer en zag dat hij met onverholen kwaadaar-

digheid naar haar staaarde. En opeens wist ze wat hij dacht, zo duidelijk alsof hij het hardop had uitgesproken.

Jij hebt mijn vader vermoord.

‘Hij heeft onze moeder opgesloten, Jonnen,’ zei Mia tegen de jongen. ‘Haar achtergelaten om in doodsangst te sterven in de Steen der Wijzen. Hij heeft mijn vader vermoord, en daarbij nog honderden anderen. Ben je vergeten dat hij je op dat podium naar mij toe gooide om zijn eigen vervloekte hachje te redden?’ Ze schudde haar hoofd en zuchtte. ‘Het spijt me. Ik weet dat het moeilijk te bevatten is. Maar Julius Scaeva was een monster.’

De jongen schoot plotseling omhoog en knalde met zijn hoofd tegen haar kin. Mia beet op haar tong. Ze vloekte, greep haar broer vast en klemde hem stevig tegen zich aan terwijl hij opnieuw uit alle macht begon te worstelen. Hij rukte aan de doorweekte riemen en haalde zijn huid open terwijl hij probeerde zich los te wurmen. Maar hoe woest hij ook was, hij bleef een jongetje van negen. Mia hield hem domweg vast tot zijn kracht op was, tot zijn gedempte kreten wegstierven en hij uiteindelijk met een zachte snik van woede verslapte.

Ze slikte het bloed in haar mond door en hield haar armen om hem heen geklemd.

‘Ooit zul je het begrijpen,’ mompelde ze. ‘Ik hou van je, Jonnen.’

Hij bokte nog één keer en hield toen op met bewegen. In de ongemakkelijke stilte erna voelde Mia een kille huivering over haar rug-gengraat glijden. Kippenvel prikte op haar huid en haar schaduw werd donkerder terwijl bij de planken onder haar voeten laag gegrom klonk.

‘... ZE ZIJN ER NIET...’ verkondigde Eclips.

Mia knipperde met haar ogen en haar buik maakte een sprongetje. Met haar ogen half dichtgeknepen in het donker tuurde ze naar het morsige waas van de *Sirenenzang* die een paar steigers verderop aange-meerd lag en zacht op en neer deinde.

‘Weet je het zeker?’ vroeg ze.

‘... IK HEB GEZOCHT VAN BOEG NAAR ACHTERSTEVEN. MERCURIO EN ASHLINN ZIJN NIET AAN BOORD...’

Mia slikte moeizaam; haar tong was dik van het zout. Het plan was

geweest dat Ash en haar oude leraar elkaar bij de kapel van Godsgraf zouden ontmoeten, hun bezittingen bij elkaar zouden rapen om vervolgens naar de haven te gaan en aan boord van de *Zang* op Mia te wachten. In de tijd die het haar had gekost om van de arena naar de oceaan te zwemmen en daarna hierheen...

‘Ze zouden hier inmiddels moeten zijn,’ fluisterde ze.

‘... *sst...*’ klonk het fluisterend bij haar voeten. ‘... *hoor je dat...?*’

‘... Wat?’

‘... *het klinkt als het geluid van... stilstaande tietten...?*’

Mia’s mond vertrok bij het grapje en ze gooide haar druipende haar over haar schouder. Haar hart ging tekeer, haar gedachten schoten alle kanten op. Het was onmogelijk dat Mercurio en Ash alleen maar te laat waren – niet nu hun leven op het spel stond.

‘Er moet iets met ze zijn gebeurd...’

‘... *IK KAN BIJ DE KAPEL GAAN KIJKEN EN TERUGKEREN OM VERSLAG UIT TE BRENGEN...?*’

‘Nee. Als ze... Als zij...’ Mia beet op haar lip en wist ondanks haar uitputting overeind te krabbelen. ‘We gaan samen.’

‘... *zelfs onze nieuwe bagage...?*’

‘We kunnen hem hier niet zomaar achterlaten, Meneer Goedhart,’ beet Mia hem toe.

De niet-kat zuchtte.

‘... *de tietten komen dus voorlopig niet meer in beweging...?*’

Mia keek op haar broertje neer. De jongen leek tijdelijk verslagen, apathisch, stil. Hij was drijfnat en zat te bibberen, zijn donkere ogen waren omfloerst van woede. Maar hij was in elk geval niet bang, dankzij Meneer Goedhart die in zijn schaduw meereisde. Mia stond op en trok Jonnen naast zich omhoog, waarna ze hem met een van pijn vertrokken gezicht over haar schouder slingerde. Hij was zo zwaar als een zak stenen, zijn knokige ellebogen en knieën prikten haar op de verkeerde plekken. Maar Mia was gehard na al die maanden trainen in het Remus Collegium, en hoe bont en blauw ze ook was, ze wist dat ze hem wel een tijdje kon dragen. Zich langzaam voortbewegend onder Mia’s schaduwmantel baande het onwaarschijnlijke viertal zich bijna

blindelings een weg over de aanlegsteiger en schuifelde de drukke pier op terwijl de kalme zee onder hen klotste.

Mia volgde de gefluisterde aanwijzingen van haar passagiers en glipte langs de patrouilles van legioensoldaten en Luminatii tot ze de stille straatjes achter de haven bereikte. De spieren van haar schouders protesteerden kreunend onder het gewicht van haar broer terwijl ze haar weg zocht door de wirwar van de steegjes van Godsgraf. Haar hartslag dreunde door haar aderen, haar buik maakte langzame, kille salto's. Eclips sloop voor haar uit. Meneer Goedhart zat nog steeds in Jonnens schaduw. En zonder haar passagiers moest Mia zelf haar angstige gedachten zien te verdringen over de reden waarom Mercurio en Ash vertraging konden hebben opgelopen.

Luminatii?

De Clerus?

Wat kan er fout zijn gegaan?

Godin, als hun door mij iets is overkomen...

Het groepje sloop door smalle steegjes en over bruggetjes en kanalen, tot het eindelijk de smeedijzeren hekken rond de necropolis van de stad bereikte. Mia's laarzen maakten nauwelijks geluid op het grind, en met één hand uitgestoken zocht ze bijna blindelings haar weg. Het gefluister van Eclips, bijna onhoorbaar onder het gebeier van de klokken van de kathedraal, begeleidde haar door het verwrongen hek naar de huizen van de doden van de stad, langs rijen imposante mausolea en mufte graftomben. In een door onkruid overwoekerd hoekje van het oude gedeelte van de necropolis stapte ze door een deur met een uitgesneden reliëf van mensenschedels. Een gang leidde naar beneden, naar het kerkhof erachter.

Het was een zegen om uit het licht van die vreselijke zonnen te zijn. Het zweet schrijnde in haar wonden. Mia wierp haar schaduwmantel af en liet Jonnen van haar schouder glijden. Hij was klein, maar Godin, hij was niet licht, en haar benen en ruggengraat snikten het praktisch uit van opluchting toen ze hem op de grond van de kapel neerzette.

'Ik ga je voeten losmaken,' waarschuwde ze. 'Als je probeert weg te lopen, bind ik je nog steviger vast.'

De jongen maakte geen geluid achter zijn knevel en keek zwijgend toe toen ze neerknielde en de riem rond zijn enkels losmaakte. Ze zag het wantrouwen in die zwarte ogen zinderen, de onverminderde woede, maar hij vluchtte niet meteen zijn vrijheid tegemoet. Mia haalde de riem door de boeien om zijn polsen en stond op. Ze begon weer te lopen, het jongetje achter zich aan trekkend als een onwillige hond aan een doorweekte leiband.

Geruisloos zocht ze haar weg door kronkelende tunnels van dijbenen en ribben – overblijfselen van de berooide en naamloze doden van de stad die te arm waren om zich een eigen tombe te kunnen veroorloven. Ze trok aan een verborgen hefboom, opende een geheime deur achter een stapel stoffige beenderen en glipte uiteindelijk de kapel van de Rode Kerk binnen die erachter verscholen lag.

Mia sloop door de kronkelende gangen, geflankeerd door lang vergangene skeletten. Jonnen sjokte achter haar aan, met grote ogen starend naar al die beenderen om hen heen. Maar ook al was hij door doden omringd, met Meneer Goedhart opgekruld in zijn schaduw bleef zijn angst op de achtergrond terwijl ze verder de kapel in liepen.

De gangen waren donker.

Stil.

Leeg.

Verkéérd.

Mia voelde het bijna onmiddellijk. Rook het in de lucht. De vage geur van bloed was niet vreemd in een kapel van Onze Vrouwe van Gezegende Moord, maar het lichte aroma van een zerkbom en verbrand perkament was dat wel.

Het was veel te stil in de kapel, de lucht was te roerloos.

Met achterdocht zoals altijd hoog in het vaandel trok Mia Jonnen dichter naar zich toe terwijl ze haar mantel van schaduwen weer over hun schouders trok. Toen kroop ze nagenoeg blindelings verder. Jonnens ademhaling klonk veel te luid in de stilte, haar greep op zijn riem was klam van het zweet. Haar oren waren gespist om het kleinste geluidje op te vangen, maar de catacomben leken verlaten.

Mia bleef stilstaan in een met beenderen geflankeerde gang. De haar-

tjes in haar nek prikten. Ze wist het al voordat ze Eclips waarschuwend hoorde grommen.

‘... *ACHTER JE...*’

De dolk flitste uit de duisternis, glanzend zilver, donker als gif. Mia draaide vliegensvlug om haar as, haar vochtige haren zwierden als een lang, zwart lint achter haar, haar ruggengraat vormde een perfecte boog. Het mes suisde rakelings langs haar kin en miste haar ternauwernood. Haar vrije hand raakte de grond en ze duwde zichzelf overeind. Haar hart bonsde in haar borst.

Haar hoofd tolde, op haar voorhoofd lag een verwarde frons. Ze was bijna blind onder haar mantel van schaduwen – maar de wereld zou net zo blind voor háár moeten zijn.

Blind.

O, Godin.

Hij stapte uit de duisternis vandaan, geruisloos ondanks zijn omvang. Zijn grijslederen wambuis zat strakgespannen rond zijn onmogelijk brede schouders. Zijn altijd lege schede hing bij zijn middel, donker leer versierd met een patroon van concentrische cirkels, als een soort patroon van ogen. Zesendertig littekentjes waren in zijn onderarm gekerfd – één voor elk leven dat hij in naam van de Rode Kerk had beëindigd. Zijn ogen waren melkwit, maar Mia zag dat zijn wenkbrauwen volledig waren verdwenen. De ooit blonde stoppels op zijn hoofd waren bros en zwart, alsof ze verbrand waren, en de vier scherpe punten van zijn baard waren verkoalde stompjes.

‘Solis.’

Zijn gezicht was in schaduwen gehuld, zijn blinde ogen waren op het plafond gericht. Hij trok twee korte tweesnijdende zwaarden achter zijn rug vandaan, beide donker van het gif. En hoe diep Mia ook onder haar mantel verborgen zat, hij sprak haar rechtstreeks aan.

‘Vervloekte, verraderlijke trut,’ gromde hij.

Mia reikte met haar vrije hand naar haar grafbenen dolk. En besefte tot haar grote ontzetting dat ze die in de borst van consul Scaeva had achtergelaten.

‘O, kut,’ fluisterde ze.